

Universitats lluny de l'excel·lència

EL fet que tres universitats catalanes figurin entre les dues-centes millors del món, per davant de la resta de les espanyoles i en millor posició que anys anteriors, pot valorar-se com un avenç positiu de l'ensenyament superior de Catalunya. Però seria un trist consol si això portés a l'autocomplaença perquè aquesta posició internacional de la universitat catalana no té relació amb la potència econòmica i social no només de Catalunya sinó d'Espanya en el seu conjunt, que és un dels quinze països més industrialitzats del món.

Les universitats del país, sobretot les catalanes, que són les que cobren les matricules més cares, haurien d'ocupar llocs més avançats en les classificacions internacionals, com és el rànquing de Times Higher Education (THE), el més prestigiós del món, que acaba de situar la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), en la posició número 146, la Universitat Pompeu Fabra (UPF), en el 164, i la Universitat de Barcelona (UB), en el 174, d'un total de vuit-cents centres d'educació superior de tot el món.

Els resultats en l'àmbit universitari haurien de ser, entre altres coses, el reflex de la força social, política, empresarial, cultural i educativa d'un país, i és evident que ni la universitat catalana, ni per descomptat la de

la resta de l'Estat, no estan a l'altura. A Europa són la Gran Bretanya, Alemanya i Holanda els qui presenten els sistemes universitaris més forts, mentre altres països com Suïssa, Suècia, Dinamarca, Finlàndia o França aconseguen també entrar al top 100 de les millors universitats del món, on els Estats Units i els països asiàtics mantenen el lideratge.

La publicació de rànquings com l'esmentat, com hem dit altres vegades, constitueixen l'ocasió ideal per reclamar una altra vegada –amb urgència i contundència– l'atenció de les autoritats i del conjunt de la societat sobre la necessitat imperiosa de millorar les universitats, tant en el vessant educatiu com de recerca, així com la seva connexió amb les empreses.

Les universitats, amb la seva crucial funció docent, són determinants per a la formació de les elits polítiques, empresarials i culturals, així com per a la investigació, la innovació i el desenvolupament d'un model productiu basat en la innovació i en un valor afegit més gran de productes i serveis.

La millora de les universitats depèn de més recursos, que són fonamentals, però també d'una profunda transformació de la seva estructura de gestió i de funcionament, que encara és clarament ineficaç, ja que les reformes realitzades han estat insuficients.